

Sygn. akt II Ka 3/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Rafał Kwieciński –spr.

Sędziowie: SO Agata Wilczewska

SO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Jacka Górskiego prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu: 9 lutego 2018 roku

sprawy **L. B.**

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 20 listopada 2017 roku sygn. akt II K 1418/16

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasadza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości 50 złotych oraz opłatę za to postępowanie w kwocie 300 złotych.

Agata Wilczewska Robert Rafał Kwieciński Marek Ziółkowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Koninie, w sprawie o sygn. akt II K 1418/16 oskarżonego L. B. uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w okresie od końca marca do początku czerwca 2010 r., w K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił ustalonej osobie co najmniej 5 gram marihuany, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne oraz przyjmując, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 59 ust. 3 cyt. Ustawy w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w dniu 18.10.2016r. uznając karę grzywny za wykonaną w liczbie 2 stawek.

Nadto na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 150 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego Ł. B., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.

a. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, wybiórczą i jednostronną ocenę materiału dowodowego skutkującą przyjęciem, iż zeznania świadka A. K. są spójne, konsekwentne i logiczne, a także wiarygodne w części obciążającej oskarżonego Ł. B., w sytuacji, gdy ocena dowodów, których źródłem są tzw. mały świadek koronny, winna generować obowiązek bardzo wnikliwej oceny takiego dowodu, oraz obowiązek maksymalnej weryfikacji wypowiedzi osoby przesłuchiwanej w każdy możliwy i prawnie dopuszczalny sposób, czemu wobec niezweryfikowania z pozostałym materiałem dowodowym Sąd meriti uchybił,

b. art. 410 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na części materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej i nie wzięcie pod uwagę przy ocenie materiału dowodowego i czynieniu ustaleń faktycznych wyjaśnień oskarżonego Ł. B..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. B. okazała się bezzasadna.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Zauważyć należy, iż podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, noszący nazwę „błędu dowolności”, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logice prawidłowego rozumowania.

Błąd taki może być wynikiem nieznajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny rozważył zebrany materiał dowodowy, a stanowisko swoje wszechstronnie i wyczerpująco uzasadnił. Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k.

Wbrew temu, co podnosi apelujący, zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę zebranego materiału dowodowego oraz jasno i konkretnie wskazał podstawy dowodowe dokonanych ustaleń faktycznych, a także wskazał w sposób przekonywujący, dlaczego i w jakim zakresie dał wiarę poszczególnym dowodom, a dlaczego odmówił wiary innym. Co więcej, jest to ocena wszechstronna i zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Przystępując do analizy zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. B. należy stwierdzić, iż wbrew jej twierdzeniom Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka A. K..

Przede wszystkim wbrew również twierdzeniom obrońcy oskarżonego nie można upatrywać się niespójności i braku logiki w zeznaniach świadka A. K.. Co prawda faktycznie świadek ten nie potrafił wskazać kiedy, gdzie i w jakich okolicznościach dochodziło do transakcji z oskarżonym Ł. B., jednak mając na uwadze znaczny upływ czasu od przedmiotowych transakcji a także ilość transakcji z innymi podmiotami w jakich brał udział świadek K. znajduje to pełne wytłumaczenie, a wręcz potwierdza wiarygodność tych relacji. Zauważyć należy, jak słusznie podkreślał również Sąd I instancji, że świadek ten w swoich zeznaniach ujawniał szereg innych osób, z którymi współpracował w obrocie środkami odurzającymi i to w znacznie większych ilościach, co rodzi przekonanie, iż nie miał on żadnych powodów, dla których bezpodstawnie miałyby obciążać oskarżonego Ł. B. i to o ilości narkotyków, które w aspekcie ogólnej działalności świadka A. K. uznać należy za niewielkie, błahe i nie mające żadnego znaczenia dla sytuacji procesowej tego świadka.

Zatem uznać należy, iż zeznawał on w sposób obiektywny, nie próbując dodatkowo obciążać oskarżonego Ł. B.. Zeznania te nie były, zdaniem Sądu odwoławczego, tendencyjne i nastawione na pomówienie oskarżonego. Mając na uwadze, co już wcześniej wskazano, skalę procederu narkotykowego w jakim brał udział świadek A. K. to uznać należy, że gdyby chciał on bezpodstawnie pomówić, obciążyć oskarżonego Ł. B. to mógłby przedstawić okoliczności w znacznie szerszym zakresie. Czyni to jego zeznania jeszcze bardziej wiarygodnymi i szczerymi.

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd meriti zeznania świadka poddał wnikliwej analizie, co nie pozwoliło na danie przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego Ł. B.. Jak słusznie uznał, bowiem Sąd Rejonowy wyjaśnienia te stanowią linię obrony stworzoną na użytek przedmiotowego postępowania, a mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza treści zapadłego rozstrzygnięcia w kontekście jego pisemnych motywów oraz dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych na rozprawie wskazuje, iż zaskarżony wyrok, wbrew treści zarzutów zawartych w apelacji, wszystkie powyższe kryteria spełnia, a tym samym pozostaje pod ochroną reguły zawartej w treści art. 7 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie Sąd orzekający ocenił materiał dowodowy z uwzględnieniem zasady obiektywizmu, domniemania niewinności i swobodnej oceny dowodów, a w oparciu tę ocenę poczynił jednoznaczne, niebudzące wątpliwości ustalenia faktyczne.

Mając na względzie powyższe rozważania, a także nie znajdując innych podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 437§1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł o utrzymaniu tego orzeczenia w mocy.

Orzeczenie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze zawarte w punkcie 2 wyroku znajdują uzasadnienie w przepisach art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 636§1 k.p.k., a także art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.

Agata Wilczewska Robert Rafał Kwieciński Marek Ziółkowski